

# Továrna na skořápky

Jiří Čechal



● — pointa

# Továrna na skořápky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.pointa.cz](http://www.pointa.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

● ■ **pointa**

Jiří Čechal

**Továrna na skořápky – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

# Továrna na skořápky

Jiří Čechal

2023

● ■ **pointa**

Text © Jiří Čechal, 2023  
Ilustrace byla vygenerována  
umělou inteligencí Midjourney

ISBN tištěné verze 978-80-7691-240-3  
ISBN e-knihy 978-80-7691-342-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)  
ISBN e-knihy 978-80-7691-343-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)  
ISBN e-knihy 978-80-7691-344-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

## OBSAH

Příchozí .....	6
Za závěsem.....	17
Drzá .....	31
Vysoko.....	43
Plán .....	53
Křehká .....	64
Bug .....	79
Nauč se usmívat .....	99
Nepředpokladatelné důsledky .....	121
Tak jak sis to představoval .....	132
Singularita.....	151
Tak to abychom jich měli hodně .....	167
Zpráva .....	182
Skupiny .....	190
Poděkování .....	193

# PŘÍCHOZÍ

*„... na každoročním udílení vyznamenání se ukáže mimo jiné také Aiden Kadyrin, příslušník armády, mnohými oslavován jako hrdina, který díky své perfektní znalosti Čečenska a teroristických buněk v blízkém okolí pomohl předejít hromadě útoků a který se zasloužil o zatčení většiny nejhledanějších teroristů v tomto roce.“*

## Aiden dnes

Seattle toho dne obklopovaly bouřkové mraky. Déšť se blížil. Nad budovou letiště už řádily hromy a blesky, když z ní vyšli ven dva muži.

„Dobrý den, jsme rádi, že jste si pro cestu Portlandem zvolili Upway incorporated,“ promluvil taxi, do kterého nasedli, a po chvíli se rozjelo směrem do centra.

„Je to jen cetka.“

Prohlížel si kulatý pozlacený kus kovu s vyrytým orlem a americkou vlajkou, s nápisem po obvodu *Za služby Spojeným státům americkým*.

„Cetka, kterou tě vyznamenala prezidentka,“ podotkl jeho přítel, usrkl si kávy z kelímku, který si do taxi donesl, a ten pak položil na palubní desku.

„Hugo, děcka si dneska takové tisknou z plastu, jsou úplně stejné.“

„Děcka ale nevědí, jak vypadá válka.“

Taxi vjelo na hrbol a napůl prázdný šálek kávy by se převrhl a potřísnil Hugovy drahé kalhoty, kdyby jej muž sedící vedle něj bleskovou reakcí nepřidržel na místě.

Chvilé ticha odhalila jeho těžký dech. Sledoval svalnaté předloktí držící šálek, ze kterého neunikla ani kapka. Podíval se mu do tváře, ta ale nenabízela žádný výraz.

Jeho široká ramena vzbuzovala respekt. Ruce měl protkané bledě modrými žilami a několika výraznými jizvami. Bylo poznat, že toho zažil hodně, ale průzračně modré oči a krátké zrzavé vlasy jako by patřily dítěti.

„A nejsi rád, že už budeš mít klid?“ zeptal se zrzka.

Vrásky na Hugově čele prozrazovaly, že do důchodu mu zbývalo jen pár let. Obličej měl schovaný pod hustými černými vousy a výrazným obočím. Stejně tmavé byly jeho oči i vlasy, které si nikdy neupravoval. Tvář měl snědou, plnou drobných vrásek.

„Vypadám snad jako člověk, který by chtěl mít klid?“

Chvilí bylo ticho.

„Ne,“ odpověděl. Ale nechtěl si dát pokoj. Lesknoucí se výložky policejních hodností na jeho ramenech mu dodaly odvalu ptát se na nepříjemné věci. „Dokázal bys ho zabít?“

Aiden si nebyl jistý, jestli to myslí vážně.

„Fotra,“ doplnil.

„Nebylo by to třeba.“ Snažil se znít přesvědčivě, ale nejistotu by z jeho odpovědi poznalo i malé dítě.

„Byla to *jeho* organizace, které jsi šel po krku. Dřív nebo později bys na něho narazil. Dokázal bys pak stisknout spoušť?“

„Nic takového by se nestalo,“ odpověděl zrzek podrážděně.

Hugo se pousmál, jako by právě něco vyhrál. „Buď rád, že tě odvolali.“

U velké policejní stanice zahrulo taxi za roh. Před ní pod přístřeškem procházeli tři těžkooděnci v černých kombinézách a samopaly v rukách. Najednou jim nad hlavami prolétly tři obrovské černé drony. Byly však tiché jako vánek. Všude kolem začalo poletovat spadlé listí, noviny a několik bezcenných starých bankovek. Doletěly na střechu a zmizely v útrobách stanice.

Za další zatáčkou vjeli do dlouhé ulice s výhledem na centrum. Na domech, které míjeli, stálo několik obrovských zářících billboardů. Jeden z nich tvrdil: *Znárodním umělou inteligenci! Volte Randa Evanse! Volte srdcem!*

Vůz zahrnul na hlavní silnici a zastavil se před semaforem. Na křižovatce stálo několik menších aut a velký popelářský vůz. Muži za bubnování kapek vody do střechy jejich auta netrpělivě čekali na zelenou.

Ještě než se rozsvítila, se ale auto agresivně rozjelo. Jelo tak rychle, že oba muže zarazilo do sedačky, projelo na červenou a provedlo několik nebezpečných manévrů. Voják, který byl pět let pryč od civilizace, se podíval na svého přítele s děsem ve tváři.



„Tohleto nemá dělat,“ zahulákal Hugo.

Aiden popadl kliku, ale auto se zamklo a nešlo se z něj dostat ven. Pokusil se za ni ještě párkrát zatáhnout, zatímco sledoval budovy a lidi míhající se kolem.

„Odemknout dveře,“ křičel, ale nic se nestalo. Místo toho taxi ještě zrychlilo. Projelo davem, který stihl jen taktak uhnout. Odbočilo doleva a vychýlilo se z původní trasy.

„Zastav,“ zakřičel, ale už nečekal, že to bude fungovat.

Vyřítily se z boční ulice na čtyřproudovou hlavní silnici. Začali kličkovat mezi dalšími vozy a zamířili k mostu.

Zrzek vzal do ruky teleskopický obušek, který měl připevněný na opasku, a několikrát s ním uhodil do okna, které prasklo, ale nerozbilo se.

„Zdravíme vás,“ ozvalo se z reproduktorů uvnitř auta klidným hlasem, upraveným tak, že nešlo poznat, kdo mluví.

„Toto je praktická demonstrace zranitelnosti samořiditelných aut. Budou vám tvrdit, že jsme teroristé, ale my se jen snažíme ukázat na chyby systému, které by mohly zabít statisíce lidí.“

Most, ke kterému mířili, právě procházel rekonstrukcí.

„Nelze se zbavit zranitelnosti, pokud je samotný systém navrhnut tak, aby byl zranitelný. Je třeba se zbavit systému.“

Auto vjelo na most, protrhlo červenou pásku a mířilo neznámo kam. Stavební dělníci, kteří zde i za deště pracovali, uskakovali z cesty, stroj ale jejich přítomnost nebral v potaz a jednoho z nich srazil a odhodil několik metrů daleko. Aiden ještě párkrát vši silou uhodil do skla. To bylo sice popraskané od kraje ke kraji, ale stále drželo pohromadě.

Auto se blížilo k místu, kde chyběla betonová zídka mezi silnicí a řekou. Probouralo se skrz lešení, jehož železné tyče za řinčivého pískotu dopadly na zem a na kapotu.

„Jsme svoboda a řád. Nejsme teroristé. Věříme v lepší svět.“

Policajt ztuhl a nedokázal se hnout. Sledoval, jak auto za-bočilo ven z mostu a začalo padat k mořské laguně. Ve vzduchu se otočilo na střechu a s hlasitým zaduněním dopadlo na hladinu. Dovnitř začala proudit voda a pod zrzkem a jeho přítelem se na stropu auta zvětšovala louže, která vůz stahovala ke dnu. Připoutaný a vzhůru nohama opět udeřil do skla, ale to zůstalo v celku. Když už to chtěl vzdát, všiml si, že prasklinou dovnitř začala proudit voda.

Odhodil nevysunutý obušek. Jednou rukou si rozepnul pás a druhou brzdil svůj dopad do kaluže pod sebou. Hugo jej jen sledoval, ze strachu se neopovážil udělat nic. Aiden si lehl a snažil se sklo rozkopnout, to se mu ale nedařilo.

Vzal do ruky obušek, napřáhl se ze všech sil a praštil s ním do okna znovu. To se konečně rozbilo a dovnitř se začala hrnout voda.

Hugo se konečně odhodlal odpoutat. Zrzek jej chytl a pomohl mu. Pak pokračoval v rozbíjení střeplů. Když rozbíjel ten poslední, obušek mu vyklouzl a na pravé dlani se škrábl až do masa. Začal krvácet. Na bolest ale nemyslel. Chytil obušek a vybil poslední střepl. Opatrně se protáhli oknem a před zraky vystrašených dělníků vyplavali na hladinu.

## **Aiden před lety**

„Jsi v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl dětský hlas.

„Nevadí ti, že se stěhujeme tak daleko?“

Zamyšleně se díval z okna letadla, tak zamyšleně, že si jeho máma nebyla jistá, jestli ji vnímá.

„Ne,“ zamumlal.

„Poslouchej, Aidene, jestli tě něco trápí, řekni to hned. Nebudou ti chybět kamarádi, tety, kdokoliv?“

Aiden se mámě podíval do tváře. Měla světle zrzavé vlasy po ramena, její tvář byla bledá jako mléko, plná pih. Z jejích azurových očí bylo poznat, že byla rozrušená, na rozdíl od svého syna.

„Asi ne.“

Snažila se z jeho tváře vyčíst jakoukoliv emoci, ale žádná tam nebyla. Pohladila ho. Jeho vlasy byly o hodně tmavší než ty její. Mohl chodit teprve na první stupeň základní školy, ale podle tváře vypadal ještě mladší.

Podíval se na její břicho.

„Těšíš se, až se ti narodí sestřička?“ změnila téma.

Vypadalo to, že tu otázku slyší rád. „Asi jo,“ řekl, ale z tónu jeho hlasu poznala, že „asi“ v té větě přebývalo.

„Kdy se narodí?“

„Za pár týdnů. Možná dnů.“

„Jak se bude jmenovat?“

„Ještě nevím, tebe něco napadá?“

Zamyslel se. Odvrátil zrak. Jeho pozornost upoutal výhled za oknem. Město uprostřed pole, ke kterému se blížili. Viděl spoustu menších budov a pár vysokých věžáků, od kterých se odráželo ostré světlo. Po chvíli se otočil zpět na svou mámu.

„Pojmenujeme ji podle prababičky?“

„Irena? Chceš aby se tvoje sestřička jmenovala Irena?“

„Ano,“ řekl s úsměvem na rtech.

„Tak jo, bude se jmenovat Irena.“

Letadlo přistálo u šedé letištní budovy. Ve vestibulu už na ně čekal muž v tmavě modrém obleku. Měl výrazné černé vlasy i vousy a pod kloboukem se mu leskly zelenohnědé oči.

„Tati,“ zakřičel Aiden a rozeběhl se k otci.

„Aidene,“ odpověděl a objal syna. „Ahoj Mono,“ postavil se a políbil svou ženu.

„Tak jsme konečně tady,“ usmála se.

Projížděli městem a zrzek se díval z okna na budovy, které míjeli. Byly zpustošené. Po válce, kterou město zažilo, nezůstal kámen na kameni. Ulice ale byly plné těch, kteří se zapojili do jeho oprav. Všude kolem stály nákladáky, míchačky na beton a jeřáby přesunující těžké panely. Míjeli budovu s velkým plakátem muže ve vojenské uniformě, který se z ní usmíval na všechny projíždějící řidiče. Aiden mu nejdříve nevěnoval pozornost. Prohlížel si rozestavěné budovy a pozoroval práci kolem nich. Plakát byl ale i na další budově a pak na další, a tak mu to nedalo a zeptal se: „Kdo to je?“

„Jsem rád, že se ptáš,“ odpověděl Aban. „To je tvůj děda. Je hodně slavný. Až dorazíme, povím ti o něm víc.“

Po chvíli jízdy dorazili k cihlovému domu s velkou garáží a širokými okny, před jehož pečlivě vyčištěným kachlovým chodníkem se zelenalo několik čerstvě vysazených stromků.

Syn beze slov vystoupil z auta a vběhl do domu. Chvíli poletoval všude možně, než ho otec objevil v obýváku, kde stál u staré vitríny a pozoroval pistoli, která byla uvnitř.

„Patřila dědovi,“ řekl otec, když se přesvědčil, že je Mona neslyší. Sundal ji a vložil ji klučinovi do dlaní. Aiden si prohlížel každý zdobený detail na dlouhé hlavni a ornamenty vyryté na dřevěném krytí rukojeti. Nekochoval se ale dlouho. Když Aban zaslechl blížící se manželku, vzal mu ji a pověsil ji zpět na své místo. „A teď utíkej, jdi se podívat na zahradu!“

Slunce svými posledními paprsky barvilo vlajku před domem do oranžova. Aban se pod ní ze strany na stranu procházel s telefonem u ucha a něco důležitého v jejím stínu vyjednával. Dveře na verandu se otevřely a za jeho zády se objevil Aiden.

„Budu končit, měj se,“ zavěsil a otočil se na syna. „Tak jak se ti líbí ve tvém novém domově?“

„Je to super,“ řekl. Pak jeho pozornost zaujal starý šedý kostel s velkou dírou ve střeše, který stál na konci ulice plné nových nebo už zrekonstruovaných domů.

„Aidene. Už jsi přemýšlel, co bys chtěl v životě dělat?“

„Nevím,“ stále sledoval kostel.

„Slyšel jsi už o tom, co dokázal tvůj děda?“

„Máma říkala, že to byl učitel,“ zabreptal.

„Tvůj děda budoval lepší svět,“ opravil ho. „Každý den, když se modlím, si na něj vzpomenu a přemýšlím, co by asi dělal ve chvílích, které jsem prožil. Zažil toho totiž mnohem víc, než já nebo ty kdy zažijeme. Nebyl to jenom učitel. Byl to válečník.“

Kostel i ulice kolem domu jako by přestaly existovat. Aban si konečně získal jeho pozornost.

„A učil ostatní, aby se z nich taky stali válečníci, aby bojovali za lepší svět.“

„Taky chci bojovat za lepší svět,“ řekl.

„V tom případě, můj synu, budeš válečník.“

## **Irena dnes**

Aiden seděl v sanitce a nechával si ošetřit raněnou paži. Doktorka z něj nemohla odtrhnout oči. Poznala jej. A to mu nebylo příjemné. Podíval se skrz okýnko a spatřil sestru Irenu, ta stála s Hugem u svého auta za hloučkem novinářů, kteří se deštníky kryli před deštěm a netrpělivě čekali, až se vrata sanitky otevřou.

„Udělal byste mi laskavost?“ usmál se na lékařku. „Řekla byste řidiči, aby popojel k tomu autu, ať se nemusím brodit tím zástupem novinářů?“

Podařilo se a o chvíli později projeli bránou k jejímu domu. Hned se cítil líp. Adresu totiž znali jen ti nejbližší příbuzní. Auto zastavilo vedle malého jezírka. Na karoserii začala tancovat světla odrážející se od jeho hladiny, které bylo jen pár metrů před

domem. Zahradu měli velkou, ale dům až nečekaně malý na to, že patřila jednomu z nejbohatších párů v Seattlu. Manželům Divišovým.

„Jeden mrtvý a čtyři zranění. Taková je bilance dnešního kyber útoku na autonomní vozidla společnosti Upway. Ačkoliv se k němu zatím nepřihlásili, odborníci už mají jasno, že za ním stojí skupina hackerů říkající si Svoboda a řád, známá jako Skořáčky...“

Aiden rádio přešl. Zprávy vystřídaly pomalé kytarové tóny doprovázené klidným zpěvem. „Mnohem lepší,“ řekl a vrátil se ke svému hamburgeru, zatímco jeho sestra uklízela nádoby.

Kuchyně byla plná květin, byly na stole, na lince, na okením parapetu. Člověk se tam cítil jako v džungli. Žádná moderní technologie. Jen volně stojící lednička a sporák.

Zatímco zrzek vypil půlku skleničky s vodou, Hugo do sebe vrhl skoro celý půllitr piva.

„Možná bys po tom, co se stalo, měl trochu brzdit,“ řekla Irena.

Nevypadala jako její bratr. Její vlasy byly mnohem světlejší, dlouhé těsně pod ramena. Oči měla bledě modré, zatímco ty jeho byly jako hluboký oceán. Na tváři měla nejméně tisíc pih. Ale to, čeho si na ní každý hned všiml, byly prsty na její pravé ruce, které se zaleskly ve světle, když vzala špinavé talíře ze stolu. Byly totiž z leštěné nerezové oceli, kompletně robotické.

„Těchhle keců si užiju dost doma, sem jsem jel právě proto, abych pil,“ odpověděl Rus.

Raději namířila svou pozornost na bratra, který od té doby, co dorazili, skoro nepromluvil. Jen tiše jedl a popíjel vodu. Zeptala se ho, jak se cítí, ale zdálo se, že mluvit nebude. Po chvíli se mu ale konečně rozvázal jazyk: „Po tomhle nic moc, to je tady teď na denním pořádku?“

„Ne. Ve skutečnosti se denně zabije víc lidí nožem, ale na to už si všichni zvykli,“ odpověděla. „Jsi první, koho znám, na koho takhle zaútočili.“

Nevypadal, že by se mu nějak zásadně ulevilo, tak ho zkusila trochu rozptýlit: „Jaké to bylo ve Washingtonu?“

„Ve Washingtonu...“

„Byla to fraška,“ skočil mu do řeči Hugo, „tak jako všechny politické ceremonie.“

„Přivítali nás prezidentskou eskortou,“ řekl Aiden. „Postavili mě tam do řady s dalšími deseti lidmi, ani o jednom z nich jsem neslyšel... Pak přišla ona. Usmála se tak jako vždycky, předala mi metál, něco řekla a mohli jsme jít. Zbytečná šaškárna. Nabídli nám večeri a prohlídku, ale odmítl jsem.“

„Není to škoda? Víš, co by za tu možnost většina lidí dala?“

„Nevím.“

„Nebud' našťvaný,“ reagoval Hugo. „Dal jsi jim to, co chtěli, a tak se tě zbavili. Možná je to nakonec dobře. Nedokázal bys ho zabít. Je to tvůj otec.“ Dal si několik loků po sobě, přičemž sledoval Aiden, který se tvářil, že mu chce něco nehezkého říct.

„Ale to je stejně fuk. I když vystřílíme každou jejich buňku, stejně se nakonec vrátí, mají to v krvi. Zničili jsme al-Káidu, přišel Islámský stát, zničili jsme Islámský stát, přišli tihle exoti. Válka se musí změnit, staré způsoby na ně neplatí.“

„Vážně myslíš, že jediný způsob, jak je zastavit, je válka?“ zeptala se Irena.

„Ne, lepší bude zazpívat jim písničku od Lennona a dát růži do hlavně, co je to za otázku? Už dávno jsme to měli celé vybombardovat. Celé Turecko, celé Čečensko. Ale armáda je plná sráčů. Jednou jsem měl co dočinění s jedním vrchním důstojníkem. Fracek, co si za peníze ze služby koupil Ferrari. Naboural jsem ho a on se tvářil, jako bych mu přejel matku nebo co. Vysoudil ze mě patnáct táců, přitom peněz určitě neměl málo. Dodneška

to splácím! Samozřejmě jsem si to nenechal líbit, zjistil jsem, kde bydlí, a když tam nebyl, dojel jsem k němu s velkým sudem plným mojí žumpy.“

Hugo se začal usmívat. Bylo vidět, že sedmé pivo mu lezlo do hlavy.

„Rozlil jsem mu to v tom jeho autíčku a pořádně rozetřel. Nezažil jsem horší smrad. Strašně mě mrzí, že jsem neviděl jeho výraz, když našel tu spoušť. Musel být k nezaplacení.“

Sourozenci se na sebe znechuceně podívali.

„Možná to s tou válkou vidíš moc lehce, Hugo,“ vrátila se k tématu. „Oni se skrývají mezi civilisty, používají je jako lidské štíty. Domlouvají se přes internet a málokdy se vidí osobně. Jsou jako Skořáčky. Jsou kolem nás a my o nich nevíme. Taky bys to tu vybombardoval?“

„Ale to je něco jiného,“ oponoval. „Skořáčky to nemyslí špatně.“

„Cože? Já asi špatně slyším. Myslel jsem si, že v tom autě jsi byl se mnou,“ řekl Aiden a zvedl do vzduchu ruku, aby si Rus mohl prohlédnout jeho zranění.

„Skořápek se nebojte. Máme nověj systém na rozpoznávání značek aut a lidí. Za chvíli všechny pochytáme. Největší boháči z města do toho narvali svoje prachy... což mi připomíná,“ usmál se na zrzka, „ptal jsem se známých, jestli by pro tebe neměli práci.“

„A?“

„Slyšeli jste o Alexandru Chuarézovi?“ zeptal se.

„Kdo neslyšel?“ odpověděla Irena.

„Znám se s ním už nějakou chvíli. Prý by pro tebe měl místo.“

„Kde?“

„V Továrně na skořáčky.“



# ZA ZÁVĚSEM

*Možná budu znít jako konspirační blázen, ale kdo dneska nezní? Já ale nekřičím jen tak do větru, mám důkazy! Mám videa, mám scany, mám fotografie ohledně velkého útoku, který plánují teroristi z Čechenska provést na americký lid. A vláda? Nehodlá se tím zabývat, protože hackeři využijí díry v systémech, které si tam sama vláda udělala. Budou útočit na vaše chytré telefony. Budou útočit na vaše chytré ledničky a pračky. Přejde vám to v pořádku? Mezitím sponzoři Singularity skrz své nadace financovali politiky, kteří chtějí danit automatizovanou práci. Je to absurdní svět, ve kterém žijeme. Tak nebuďte ovce a sledujte moje zprávy!*

## Jack dnes

„Roeger Gosso, David Sarif, Nikolas Diviš a další velká jména průmyslu,“ ozvalo se obrovskou místností zaplněnou lidmi. „To jsou mecenáši dnešního večera. Všichni zde věří v transparentnost, všichni zde věří v pokrok, v sílu technologií a nebojí se to ukázat,“ pokračovala žena v červených šatech stojící na pódiu.

„Nesnáším ty kecy kolem,“ ozvalo se z úst vysokého muže šlachovité postavy, kterému ve větru ventilátorů vlály výrazné černé vlasy a ve světle reflektorů se mu leskly světle hnědé oči.

„Souhlas, Jacku,“ přitakal menší špinavý blondák, Tom.

Znali se už dlouho. Ale skoro nikdy ho neviděl tak nevyspalého. Kvůli modrým kruhům na jeho tváři by jeden řekl, že Tom dostal dvě dobře mířené rány. Jeho čelo hyzdily výrazné vrásky i přesto, že mu nemohlo být více než třicet.

Stáli na rohu obrovské haly osvětlené falešnými svíčkami. Světlo z nich bylo studené tak jako celá místnost plná moderních technologií. Hranaté stoly a židle moderního designu působily stroze, uměle a povrchně. Jeden by řekl, že tak působili i lidé kolem nich.

Bylo tam plno stánků firem, které prezentovaly své vynálezy: brýle na virtuální realitu, malé jednoduché roboty, monitory zobrazující nejnovější pokroky ve vývoji umělé inteligence a spoustu dalších vychytávek. Svůj stánek tam měla i firma Sandy, kterou vlastnil Irenin manžel, Nikolas Diviš. Ten právě přistoupil k mikrofonu.

Muž s kaštanovými vlasy, hlubokýma zelenýma očima a pár začínajícími šedinami se nadechl a začal mluvit: „Dámy a pánové, ty tam jsou dny, kdy velké peníze tekly do projektů, jako jsou chytré hodinky, chytré batohy, chytrá kola nebo moje nejoblíbenější, chytré držáky na vejce. Lidé si konečně uvědomili, že čím chytrější jsou jejich věci, tím hloupější jsou oni sami.“

Místo toho se celkem velké peníze začínají posílat do vývoje obecné umělé inteligence. Nástroje, který by jednou provždy mohl vyřešit naše neléčitelné choroby, civilizační nemoci, nebo světovou chudobu. Jen blázen by si mohl myslet, že chytrý držák na vejce pomůže nezaměstnaným v Súdánu nebo Afghánistánu najít si práci. Jen blázen by si rovněž mohl myslet, že tomu pomůžou stamiliony z charit nasypané mnohdy rovnou do kapes těch největších diktátorů.

Je třeba objevit lepší ekonomický plán. A s tím nám umělá inteligence může pomoci. Náš plán je Singularita. Umělá inteligence, která bude chytřejší než člověk a zároveň rychlá jako nejrychlejší superpočítač. Představte si celou inteligenci lidstva tisíckrát znásobenou, uloženou v jednom stroji. To je Singularita. Dokáže si nasimulovat chemické látky a jejich vzájemné působení nebo celé akciové trhy a předpovědět, jak se budou chovat. Už dnes díky ní probíhá pod taktovkou Sandy AI velmi pokročilý výzkum radioaktivních štítů pro budoucí základnu na Marsu a mnohem, mnohem víc! Singularita dokáže mnohé, a právě proto se hodně lidí obává, že jakmile ji spustíme, ztratíme nad ní kontrolu. Já tyto obavy chápu a garantuju vám, že tomu tak nebude. Singularita nebude připojena k internetu a bude silně izolována zemi a vzduchem.

Rovněž ji neovládá jeden člověk, já sám jsem se vzdal klíčů, které jsou nutné k tomu, aby jí byl zadán jakýkoliv požadavek. Nyní vlastní tři tyto klíče zaměstnanci Sandy AI, sedm jich vlastní přední představitelé amerických technologických korporací a devět přední světoví vůdci. Nikdo nemá nad Singularitou plnou kontrolu, je to demokratický stroj a navždy jím zůstane. Stroj, který bude sloužit zájmům celého lidstva.“

Sál zaplavil obrovský potlesk. Netleskal pouze Jack.

Uběhlo několik hodin, než vše utichlo a Nikolas se odebral do zákulisí. „Pane Diviši!“ zavolal Tom přes odhrnutý černý záves. „Mohl bych s vámi mluvit?“

Viděl Nikolase stojícího se sklenkou šampaňského v levé ruce, jak sleduje město z velkého okna. Milionář se ani nehnul. Místo něj se zvedl vysoký, svalnatý, holohlavý muž, který patřil k ochrance, i když vypadal spíše jako voják.

„Pane Diviši, prosím, jmenuji se Tomas Paul, pracuji na třetím webu, úžasné technologii, která by mohla jít ruku v ruce s tou vaší.“

Nikolas se otočil a pořádně si jej prohlédl. V okamžiku, kdy jej hromotluk chytil za ruku a on ucítil jeho ohromnou sílu na svém zesláblém těle, Diviš zvolal: „Pust' ho dovnitř.“

Vstoupil do zákulisí, kde byla atmosféra mnohem příjemnější, světla byla teplejší a prostor útulnější, ale velký stůl plný drahého jídla a šampaňského, luxusní nábytek a Nikolasův pohled dávaly Tomovi najevo, že se ocitl někde, kam nepatří. Na malou chvíli spatřil i Irenu, Divišovu ženu, která ale hned zmizela v jiné místnosti.

„Jdi před dveře a hlídej je pořádně,“ řekl chladně svému strážci.

„My dva děláme velmi odlišné věci,“ otočil se zpět na Toma. „Tak proč bych se s vámi měl bavit?“

Na chvíli se zamyslel. „Protože...“

„Máte minutu,“ upozornil ho Nikolas.

„Fajn... To na čem pracujete, je mocná věc. Proč ji nedáte lidem? Proč neotevřete zdrojový kód? Proč všechny ty tajnosti kolem vývoje? Singularita musí sloužit všem a existuje hromada pochybností o tom, že devatenáct klíčů, které vlastní nejvlivnější lidi na světě, je záruka čehokoliv. Singularita může sloužit všem, pokud se nahraje na třetí web – decentralizovanou síť, kterou kolektivně vlastní celé lidstvo.“